

Et *Mindretal* (Ejsing, Jensen-Grimsbjerg, Markvorsen, Fr. V. Petersen og Svendsen) ønsker ikke at stille noget Forslag, uagtet Mindretallet ikke helt kan slutte sig til foranstaaende Bemærkninger. Mindretallet har sluttet sig til et Forslag, der gentagne Gange har faaet stærk Tilslutning i Kommissionen, og som gik ud paa, at Begyndelseslønnen for Mand og Kvinde er ens, men Alderstillægene 25 pCt. mindre for Kvinder end for Mænd. Mindretallet har ogsaa sluttet sig til et Forslag om Forsørgertillæg, men da intét af disse Forslag har faaet Flertal, ønsker Mindretallet at udtale følgende:

Det maa hævdes, at der savnes Grund til at bortse fra de fra en Del administrative Myndigheder foreliggende Udtalelser, hvorefter Kvinderne som Assistenten o. l. har vist sig mindre egnede til kvalificeret Arbejde end Mændene, og derfor delvis slet ikke anvendes til saadant Arbejde (Statsbanerne), eller fra Sygestatistiken, som udviser, at Kvinderne i Statens Tjeneste, saavel de gifte som de ugifte, har væsentlig flere Sygedage end Mændene.

Hvad særligt angaar Spørgsmaalet om Gennemførelse af Principet »lige Løn for lige Arbejde« skal bemærkes følgende:

Spørgsmaalet om, hvorvidt Kvinder, hvor de i Statens Tjeneste ansættes i Stillinger, i hvilke ogsaa Mænd findes ansatte, bør have lige saa stor Løn som Mændene, bør afgøres under Hensyn til,

- a. hvad Statens egne Interesser kræver,
- b. hvad de paagældende Kvinder selv vil være tjent med og med Føje kan kræve,
- c. de Krav, der fra Mændenes Side bør komme i Betragtning.

Endvidere vil Hensynet til

- d. de hidtil faktisk bestaaende Forhold ikke kunne blive uden Indflydelse.

Om de enkelte Punkter skal nærmere bemærkes følgende:

a. Fra Statens Synspunkt maa det anses for ønskeligt, at Kvinden aldeles overvejende faar sin Plads i Hjemmene, særlig som Hustru og som Moder, og Staten maa være interesseret i at modvirke alt, hvad

der tjener til at drage Kvinderne fra Hjemmene. Paa den anden Side kan der ikke ses bort fra Nødvendigheden af, at en Del Kvinder, særlig ugifte, har Adgang til Erhverv udenfor Hjemmene, og det er da naturligt, at saadant Erhverv ogsaa kan opnaas i Statens Tjeneste; men Lønnen for de paagældende Kvinder bør ikke fastsættes saaledes, at den kan formodes at ville tjene som en Spore til at drage Kvinder, som naturligt kunde have Plads i Hjemmene, fra disse. En Fare for, at Lønnen vilde virke saaledes, kunde tænkes at rejse sig, dersom Lønningerne for kvindelige Tjenestemænd i visse Stillinger forhøjedes meget betydeligt udover, hvad der vil ske for andre Tjenestemænd. Om man heroverfor vilde anføre, at Staten jo selv er Herre over, hvor mange Kvinder den vil ansætte, skal bemærkes, dels at Vurderingen i saa Henseende periodevis kan blive mindre heldig, dels at den i hvert Fald tilsyneladende meget høje Lønning altid vil virke saa dragende, at det Antal Aspiranter til Stillingerne, som ikke burde have meldt sig, og som viser sig ikke at kunne komme an, ved at uddanne sig med de særlige Statsstillinger for Øje enten alligevel kommer ud af Banen, der fører til Hjemmene, eller dog væsentlig udygtiggøres for disse.

Bortset fra det anførte bør der fra Statens Side ved Bestemmelsen af Lønnen til Kvinder i Stillinger, i hvilke ogsaa Mænd ansættes, og hvori det er ønskeligt vedblivende at sikre sig mandlig Arbejdskraft, tages Hensyn til, hvilken Værdi der maa tillægges det kvindelige Arbejde, sammenlignet med det mandlige. Til Bedømmelse af dette Spørgsmaal er der, som foran omhandlet, fra de forskellige Styrelsesgrene indhentet en Række Udtalelser, hvorhos der er tilvejebragt en Sygestatistik henholdsvis for kvindelige og for mandlige Tjenestemænd indenfor Statens Tjeneste, men ikke for Folkeskolen. Af de nævnte Udtalelser fremgaar, at Styrelserne for en Del Omraader indenfor Statsvirksomhederne mener at have Erfaring for, at Kvinderne er mindre anvendelige end Mændene til Arbejde, som